

Μια πυρκαγιά ξεσπάει και απειλεί το δάσος

Τα καλοκαίρια μου συνηθίζω να τα περνάω στο νησί της μητέρας μου, τη Σκόπελο. Όταν σκέφτομαι αυτό το νησί, νιώθω μεγάλη χαρά. Το αγαπώ πραγματικά αυτό το μέρος, γιατί είναι γεμάτο καταπράσινα δέντρα και μου αρέσει πολύ να επισκέπτομαι με αυγές και δειλινά το μικρό δάσος που βρίσκεται κοντά στο σπίτι μας.

Μία μέρα που ξύπνησα νωρίτερα απ' όλους, αποφάσισα να κάνω μια βόλτα στο δάσος. Η διαδρομή που ακολούθησα ήταν μαγευτική. Τα φύλλα των δέντρων θρόιζαν στο αεράκι της αυγής, ενώ τα πουλιά κελαηδούσαν υπέροχα. Από το πολύ πράσινο που κυριαρχούσε γύρω μου, μόλις και προλάβαινα στο βάθος του ορίζοντα να αντικρίσω την όμορφη ακρογιαλιά.

Κάποια στιγμή, καθώς περπατούσα αμέριμνη, άκουσα τις φωνούλες δύο πουλιών που συζητούσαν πάνω στα κλαδιά του δέντρου. «Ανησυχώ πολύ, σπουργίτι, για τον σημερινό αέρα», είπε το ένα πουλί στο άλλο. «Έχεις δίκιο, αηδόνι», απάντησε εκείνο. «Είναι πολύ πιθανό, με τέτοιο αέρα, να ξεσπάσει πυρκαγιά στο δάσος, όπως έγινε πριν από μερικούς μήνες», συμπλήρωσε το σπουργίτι.

Ενώ στεκόμουν ακίνητη και άκουγα τη συζήτηση των πουλιών, ξαφνικά, είδα να ξεπετάγεται μια μικρή φλόγα από τα ξερά φύλλα, λίγα μέτρα πιο μακριά. «Αλίμονο», σκέφτηκα, «τα πουλιά είχαν δίκιο. Ποτέ δεν φανταζόμουν πως κάποιος ασυνείδητος καπνιστής θα πετούσε το τσιγάρο του στο χορτάρι και με τον αέρα, θα ξεσπούσε φωτιά». Σήκωσα το κεφάλι μου ψηλά και άκουσα τα δύο πουλιά να κελαηδούν ένα πένθιμο σκοπό. «Μην ανησυχείτε», τους φώναξα, «θα βοηθήσω όσο μπορώ να περιοριστεί η φωτιά που απειλεί το σπίτι σας». Τα δύο πουλιά μού απάντησαν με μία φωνή «Σ' ευχαριστούμε πολύ. Είναι τόσο άδικο να καούν σε μια μέρα δέντρα που έχουν επιβιώσει μέσα σε εκατοντάδες χρόνια».

Χωρίς να χάσω χρόνο, έτρεξα γρήγορα στο σπίτι μου και ενημέρωσα τους γονείς μου. Εκείνοι κάλεσαν αμέσως την πυροσβεστική υπηρεσία και σε λίγα λεπτά, με την έγκαιρη παρέμβαση των πυροσβεστών, η πυρκαγιά είχε τεθεί υπό έλεγχο. Το ίδιο βράδυ ήμουν πολύ χαρούμενος που κατάφερα να βοηθήσω στη διάσωση του δάσους από την πυρκαγιά και να δώσω τη δυνατότητα στα δύο πουλιά να εξακολουθούν να ζουν στο καταπράσινο σπίτι τους. Κάποτε, σκέφτηκα, όταν θα μεγαλώσω, θα γίνω δασολόγος.